

slaget om, at Staten skulde yde dette Laan i Stedet for Bankerne. Det undrer mig, at den højtærede Minister overhovedet har kunnet forhandle med disse Banker, hvis han da kendte de Meddelelser, som nu ere tilflydte Udvalget. Jeg gaar nemlig ud fra, at disse Meddelelser ere af en saadan Art, at der overhovedet aldrig burde have været forhandlet med Bankerne paa Grundlag af en Hjælp fra den Side. Men alt-saa, hele Udvalget staar sammen om at foreslaa, at de 5 Mill. Kr.s Laan bør ydes af Staten i Stedet for af Bankerne.

Jeg skal udtale min Tilfredshed med dette Forslag i Overensstemmelse med, hvad jeg udtalte ved første Behandling. Jeg tror, at vi ikke kunne vente nogen som helst virkelig Hjælp fra Bankerne. Under Bankkrakket tilbød de 5 Banker et Tilskud af 10 Mill. Kr. under Forudsætning af, at Staten ogsaa mødte med 10 Mill. Kr. til at dække det Beløb, der var svindlet bort af nogle andre Banker. Staten kom ogsaa af med sine 10 Mill. Kr., eller i alt Fald stærkthen derimod, men Bankerne have vidst at hytte deres Skind ved at opretholde en unaturlig høj Diskonto og derved lægge en Skat paa Forretningslivet, som er kommen Bankerne til gode, saaledes at de sikkert have faaet Dækning for det Tilskud, de have givet. Og jeg er overbevist om, at hvis vi havde modtaget de 5 Mill. Kr.s Laan af Bankerne til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, vilde Bankerne paa samme Maade have vidst at hytte deres Skind, saa at de under en eller anden Form fik noget for noget.

Ogsaa hvad Modregningskravet angaar, er Udvalget fuldstændig enig. Alle Debitorerne have efter Ændringen under Nr. 9 Modregningskrav, og dette betyder, at ogsaa Ejere af de haandpantatte Obligationer kunne gøre deres Modregningskrav gældende. Det har den ærede Ordfører omtalt, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Om den kontante Indbetaling af den nye Garantikapital er der ogsaa opnaaet Enighed undtagen fra Højres Side. Det har imidlertid i Udvalget staaet ret haardt at blive enig paa dette Punkt, og jeg maa sige, at jeg er ganske uenig med den ærede Ordfører i hans Betragtninger angaaende det. Jeg mener lige i Modsætning til den ærede Ordfører, at en Mand bør ikke være Kautionist, Garant, for 500 Kr., hvis han ikke kan indbetale 50 Kr. kontant. Vi ere imidlertid gaaede med til at nedsætte dette Krav om 10 pCt. Indbetaling til 5 pCt., og naar vi gaa med dertil, er det, fordi vi i det

hele i denne Sag have bestræbt os for at komme til et Resultat, saa at Den sjællandske Bondestands Sparekasse kunde genoprejses. Men jeg vil betone her, at naar vi ere gaaede med til en saa lille kontant Indbetaling som 5 pCt., maa dermed ikke være givet, at vi senere ere bundne ved denne Ordning, at vi senere, naar Sparekasseloven kommer til Revision, ere bundne til en lignende Ordning overfor andre Sparekasser. Jeg mener nemlig, at naar Sparekasseloven kommer til Revision, vil det være det rette Tidspunkt til at drøfte Spørgsmaalet om, hvor stor en Del af Aktiekapitalen Garanterne eller Aktionærerne skulle indbetale i Sparekassen. Vi ere altsaa gaaede med til i dette Tilfælde at gøre denne Undtagelse ved at slutte os til de 5 pCt. i Forventning om, at hele dette Spørgsmaal snart vil blive taget op til alvorlig Drøftelse, naar Sparekasseloven kommer til Behandling.

Dette var de mere betydende Ændringer, om hvilke Udvalget er blevet enig. Dernæst er der et Par Ændringsforslag, som det Mindretal, hvortil jeg hører, mener at burde fastholde i alt Fald foreløbig. Der er først Ændringsforslagene Nr. 6 og 7, i hvilke Mindretallet stiller Forslag om, hvorledes Statens 4 Millioner skulle bruges til at hjælpe de mindre bemidlede Sparere, i Modsætning til Flertallet, som skærer alle over een Kam og nedsætter alle Indlaanssummer med 25 pCt. Mindretallet mener, hvad det ogsaa har udtalt ved første Behandling, at det er uretfærdigt at skære alle over een Kam, at det bør være de mindre bemidlede, som hjælpes i største Omfang, og at det ikke er nødvendigt at hjælpe de mere bemidlede. Vi have formet dette Forslag saaledes, at der for de Sparere, som ere fritagne for Indkomstskat til Staten, sker en Nedskrivning med 5 pCt., for dem, der svare Skat til Staten af indtil 1,000 Kr., med 10 pCt., for dem, der svare Skat til Staten af 1,000—1,500 Kr., med 15 pCt., og for dem, der svare Skat til Staten af 1,500—2,000 Kr., med 20 pCt., og at de, som betale Formueskat af over 20,000 Kr., ikke blive delagtige i Statens Tilskud. Disse Ændringer have det ærede Flertal og den højtærede Minister stærkt modsat sig. Den højtærede Minister udtalte derom, at Ændringen er simpelt hen umulig. Det vilde efter hans Mening være et Regnestykke, som han ikke tiltroede Sparekassen at kunne foretage. Det ærede Flertal i Udvalget vælger en anden Fremgangsmaade mod vort Forslag,